

A Pécsi Ítéltábla a dr. Vukovics István ügyvéd **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Esze Tamás ügyvéd képviselte **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen 13.852.343,- forint kártérítés és kamatai megfizetése iránt indított perében - melybe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Heuer György jogtanácsos által képviselt **Alperesi beavatkozó** beavatkozott - a Somogy Megyei Bíróság 3.G.40.127/2010/35. számú ítélete ellen az alperes 36. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 306.600,- (háromszázhatezer-hatszáz) forint fellebbezési perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adott, az alperest 13.774.062,- forint kártérítés és kamatai megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a felek között megbízási szerződés jött létre, melynek része volt a felperes vállalkozását érintő pályázatok kiírása esetén a támogatási kérelmek összeállítása, és azok határidőben benyújtása, valamint az elnyert támogatásokra a kifizetési kérelmet elkészítése és benyújtása. 2009. július 15-én a felperes támogatási kérelmet nyújtott be a M és V. H.hoz (MVH), aki a kérelemnek helyt adott, és 2011. szeptember 11-én kelt határozatával 11.850.000,- forint nettó kiadásra jutó maximális támogatási összeget állapított meg a felperes javára mezőgazdasági gépek vásárlására. A támogatás kifizetésének igényléséről az MVH 114/2009.(IX.22.) szám alatt közleményt jelentett meg, melyben meghatározta a kérelem benyújtásának feltételeit és mellékleteit. A benyújtás határideje a módosított 26/2007.(IV.17.) FVM rendelet 10. § (2) bekezdése szerint november 30-a volt. Azok az iratok, amelyeket az alperes a kifizetési kérelem benyújtásához a felpereshez igényelt 2009. november 26-án teljes körűen rendelkezésre álltak. Az alperes a kifizetési kérelmet 2009. december 10-én töltötte ki, december 14-én adta

postára, és az 2009. december 16-án érkezett meg az MVH-hoz. A hivatal a kifizetési kérelmet érdemi vizsgálat nélkül elutasította arra hivatkozva, hogy a kérelem benyújtása elkészt. A 2010. január 19-én meghozott határozat ellen 15 napon belül fellebbezésnek volt helye. Az alperes 2010. február 9-én nyújtott be fellebbezést, mely február 11-én érkezett meg a hivatalhoz. A hivatal a fellebbezést érdemi vizsgálat nélkül elkészttség miatt utasította el. A felperes az elnyert támogatás összegét nem kapta meg.

Az alperes 2010. január 28-án a kifizetési kérelem késedelmes benyújtását elismerte, 10.576.000,- forint összegre tartozás elismerő nyilatkozatot tett. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a tartozás elismerésre tekintettel az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a felperes magatartása miatt hiúsult meg a kifizetési kérelem határidőben történő benyújtása. Ez a bizonyítás azonban sikertelen volt, a kifizetési kérelemhez kért iratok az alperes rendelkezésére álltak, a kérelem benyújtására a megadott határidőn belül az MVH kiírása nem is tartalmaz olyan feltételeket, olyan iratokat, amelyek hiányára az alperes hivatkozott.

A bíróság nem tartotta alaposnak az alperesnek azt a védekezését sem, hogy a felperesnek is tudomása volt a határidőről, így a kifizetési kérelmet maga is benyújthatta volna. A bíróság álláspontja szerint tekintettel arra, hogy a felek között megbízási szerződés volt, a felperes joggal bízhatott abban, hogy az alperes a jogszabályok, a határidők és eljárási szabályok megfelelő betartásával jár el a kérelem benyújtásakor. Az MVH-tól beszerezett iratok, a felperes által becsatolt számlák, és az igazságügyi könyvszakértő szakvéleménye alapján megállapított összegű kár megtérítésére az elsőfokú bíróság az alperest a Ptk. 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Az ítélet ellen az alperes jelentett be fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a keresetet utasítsa el. Arra hivatkozott, hogy 2009. november 30-án nem volt meg az összes benyújtandó irat, hiszen a felperes a kérelmet ekkor még nem írta alá. A felperes az utolsó számlát a k.-i rokonától 2009. október 28-án beszerezte, ekkor tudnia kellett, hogy a számlával még ezen a napon fel keresnie az alperest, és egyáltalán a kérelmet alá kell írnia, de sem telefonon, sem személyesen nem kereste meg az alperest. A felperes aláírása nélkül a kérelmet nem lehetett benyújtani. A felperes az iratokat csak december 6-án írta alá.

Hivatkozott az alperes arra is, hogy megpróbálta az igényt úgy megmenteni, hogy Vidékfejlesztési Hivatal tájékoztatása alapján betegsége hivatkozással kívánt fellebbezést benyújtani. Ezt a felperessel meg is beszélte, és igazolást is tudtak volna erről szerezni. Úgy látszik, hogy ezt követően a felperes ügyvédhez ment, mert azt közölte, hogy ha valótlannul állítja, hogy betegség miatt nem történt határidőben a kérelem benyújtása, akkor az alperesnek kell vállalnia a felelősséget, erre született a tartozás elismerő nyilatkozat. Az elkészített kérelmet a felperes már nem írta alá.

Az alperes a fellebbezésben hivatkozott arra is, hogy a kérelem elkészítése és a nyomtatványok kitöltése közös feladat volt. A felperes tudta, hogy a határidő november 30-a, neki is mindent meg kellett volna tennie, hogy a kérelmet aláírja. A felperesnek személyesen kellett eljárnia, az alperes a felperes nevében nem nyilatkozhatott. Az alperes a fellebbezésben utalt a Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdésére, álláspontja szerint a felperes egy nyomtatvány kitöltésére megbízást adott, azonban annak kitöltésében szándékosan nem működött közre. Ebből előnyt még akkor sem szerezhet, ha egyáltalán nem jóhiszeműen aláíratott az alperessel egy nyilatkozatot.

A felperes az ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes érdemi döntést hozott, a döntés indokaival a másodfokú bíróság egyetért. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a döntés indokait a következőkkel egészíti ki:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást a 3.G.40.127/2010/13. számú jegyzőkönyv alapján a következőkkel egészíti ki.

Az alperes a kifizetési kérelem benyújtásának határidejét elnézte, úgy gondolta, hogy a kérelmet december 15-éig kell benyújtani. Később a falugazdásztól szerzett tudomást arról, hogy határidő november 30-a volt.

A felek szerződése alapján az alperes kötelezettsége volt a kifizetési kérelem benyújtása. Az alperes akkor hivatkozhatott volna a felperes mulasztására, ha a benyújtandó okiratot november 30-ára elkészíti, és a felperest az okirat aláírására felhívja. Az alperes azonban úgy vélte, hogy a kérelmet december 15-éig kell benyújtani, és a benyújtandó okiratot csak november 30. után készítette el, és íratta alá a felperessel. Ebből az következik, hogy a kár bekövetkezése az alperes magatartásának következménye, felelőssége a tartozást elismerő nyilatkozat nélkül is megállapítható. Az alperes a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján a felelősség alól akkor mentesült volna, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az, az adott helyzetben általában elvárható. A lefolytatott bizonyítás alapján azonban az állapítható meg, hogy az alperes nem az adott helyzetben elvárható módon járt el, még a kérelem benyújtásának határidejét sem kísérte figyelemmel, a nyomtatványt határidőben ezért nem készítette el, és annak aláírására a felperest ezért nem kérte.

A Ptk. 340. § (1) bekezdése szerint a károsult a kár elhárítása illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származik, hogy a károsult elkötelezettségének nem tett eleget.

A felperes a kárelhárítási kötelezettségét nem sértette meg. Nem volt elvárható a felperestől, hogy valótlan tatalmú igazolási kérelmet és valótlan orvosi igazolást nyújtson be. A felperes maga is a falugazdásznál folyt beszélgetésből szerzett

tudomást az alperes mulasztásáról, a kár elhárítása körében mulasztása csak akkor merülhetne fel, ha november 30-án ismert lett volna számára az alperesi mulasztás, és a kárt a kérelem benyújtásával maga elháríthatta volna, azt azonban nem tette meg. E tényt azonban még maga az alperes sem állította a perben. Pusztán a határidő ismerete - az alperes mulasztásának ismerete nélkül - a Pp. 340. § (1) bekezdése alkalmazását nem alapozza meg.

A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a fellebbezési eljárásban felmerült költség, a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) és (2), és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére. A feljegyzett fellebbezési illetéket az alperes eljárási illetékre kiterjedő személyese költségmentessége folytán a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

P é c s, 2012. március 7.

. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Zóka Ferenc s.k. előadó bíró, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. bíró